

Predica de la Krefeld

(Citate din predica fratelui Branham „SEMNULE” – Partea I)

6 iunie 1987, 19:30

Fr. Frank

Doresc să vă spun și eu „bun venit” tuturor, în Numele scump al Domnului. N-am putut anunța aceste adunări într-o scrisoare circulară, totuși ne bucurăm că ați venit într-un număr atât de mare. Unii chiar au întrebat dacă vor avea loc adunări. Dar atât timp cât mai suntem pe pământ, venim laolaltă ca să auzim Cuvântul Domnului. Și vrem să răscumpărăm timpul acesta, care devine din ce în ce mai rău, dar și mai prețios pentru credincioși – pentru cei chemați de Dumnezeu, pe care El i-a iertat, căroră El li S-a descoperit.

Eu am venit aici fără vreun plan, dar Dumnezeu are unul. Doresc să fim absolut liberi, relaxați, adunați în prezența lui Dumnezeu și să începem să credem așa cum zice Scriptura – să începem să credem că Dumnezeu a restituit și că noi am devenit o parte stabilă în Împărăția lui Dumnezeu și că astăzi sunt valabile aceleași făgăduințe, ca la început și vor trebui să-și găsească împlinirea. Noi credem că trăim, încă, în zilele apostolilor. Este un lucru greu, dar noi pur și simplu îl credem. Noi credem că Dumnezeu a început Noul Testament și că rămâne astfel până la revenirea lui Isus Hristos. Deși oamenii au schimbat multe lucruri, Dumnezeu nu a schimbat nimic. Prima Sa hotărâre a fost și ultima. A fost corectă și rămâne așa toată veșnicia. Dumnezeu n-a trebuit să schimbe niciodată o hotărâre. Astfel, vrem să ne

punem încrederea în El, în aceste zile, în același timp așteptând, în timp ce privim la Cuvântul Său, ca Duhul Său să înceapă să lucreze în noi și să trăim lucrurile despre care auzim; să nu fie doar o lecție teoretică sau să fim entuziasmați de ceea ce a fost cândva, ci noi toți să o putem trăi, personal.

Câți doresc să fie botezați biblic, cu Duhul? Cred că ne dorim cu toții. Cine nu dorește? Oh, da, noi credem în aceasta! Credem din toată inima că neprihănirea, sfințirea și botezul în Duhul Sfânt – numai acestea aduc la desăvârșire întoarcerea la Dumnezeu a unui credincios. Dar mai întâi trebuie să aibă loc întoarcerea și numai atunci începe viața și umblarea cu Dumnezeu. Întoarcerea poate fi o trăire; viața cu Dumnezeu, este, apoi, o creștere continuă, în ascultare, în credință, în urmarea Domnului – în tot ceea ce ne este poruncit de Domnul și ce trebuie să primim de la El. Haideți să ne concentrăm pe aceasta.

În cuvântul introductiv am citit și auzit gândurile minunate din Psalmul 46:4-5: *„Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt. Dumnezeu este în mijlocul ei: ea nu se clatină...”*.

Dacă Dumnezeu este în mijlocul nostru, atunci nu putem fi clătinați; suntem sădiți ca un pom la marginea unui râu. *„Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi”* (v. 7). Este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, altul nu există. Există un singur Dumnezeu și acesta ni S-a descoperit, ca om, în Isus Hristos, singurul Fiul zămislit.

Dați-mi voie să citesc două versete, apoi, în seara aceasta aș dori să citesc, cât de mult se poate, dintr-o predică a fratelui Branham, iar mâine vom continua cu cercetarea Cuvântului.

Matei 3:10-12: *„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”.*

Știm că aceasta este o parte din predica lui Ioan Botezătorul, care a pregătit calea pentru Domnul și a netezit un drum pentru Dumnezeu nostru. Aici, el a spus pe scurt, introductiv, faptul că Domnul Și-a asumat răspunderea: El are lopata în mână, El Își va curăța aria cu desăvârșire. Nu trebuie să luați voi o mătură ca să curățați aria Sa; și nici eu nu trebuie să-o fac. El Însuși face totul. Pentru că tu ai putea foarte repede să mături grâul laolaltă cu pleava! El știe exact cum să facă deosebirea.

Aici spune: *„Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria”*. Nu altcineva, nu un apostol, nu un proroc, ci El Însuși Și-a luat răspunderea aceasta și noi dorim să-o lăsăm în seama Lui până la sfârșit.

„...și Își va strânge grâul...” Nu doar grâul, ci „grâul Său”. Noi suntem după felul Său. El, ca bob de grâu a fost pus în pământ, a murit, a înviat și de aceea nu a rămas singur. A adus multă roadă, iar noi putem fi roada Lui – grâul Lui, nu un grâu oarecare, ci El *„Își va strânge grâul Lui în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”*.

Și textul binecunoscut din Fapte 2:1-4: *„În ziua Cincizimii, erau toți, într-un gând, în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute*

împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească”.

Eu simt că nu am mai văzut-o niciodată în felul acesta: înainte de a ne ruga pentru botezul Duhului, înainte de a dori să-l trăim, trebuie să fim pregătiți să ne punem limba în slujba lui Dumnezeu. Nu este vorba numai despre o ungere, despre semne și minuni, ori daruri ale Duhului, ci este vorba ca limba noastră să fie pătrunsă de focul divin și să fie pusă, apoi, în slujba lui Dumnezeu, pentru a putea să vestească lucrările mari ale lui Dumnezeu. Cine vrea să-și mai folosească, în continuare, limba veche, cel mult o va folosi și mai bine. Acest lucru l-am constatat cu toții: oameni uniți cu Duhul, care nu sunt înnoiți, care nu au trăit o naștere din nou, dar care au trăit ungerea, pot provoca pagube îndoite sau întreite. Un om care dorește să fie botezat în Duhul, trebuie ca, mai întâi, să-și pună limba la dispoziția Domnului.

Apoi, vedem aici că nu li s-au arătat ochi ca de foc, sau urechi, sau mâini, sau picioare; ci „*limbi ca de foc*”. Iacov scrie: „*Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre măduarele noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba niciun om n-o poate îmblânzi*” (Iac. 3:6-8).

Așadar, „*Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei*”. Suntem noi, cu toții, gata – viața noastră, cuvintele, discuțiile, mărturia, tot ceea ce putem face aici, pe pământ, spre slava lui Dumnezeu - suntem noi, cu toții, pregătiți pentru o astfel de viață cu Dumnezeu? Suntem noi gata să încetăm cu tot ceea ce provoacă

pagubă, ca să trăim zidirea adunării? Atunci botezul Duhului va fi o mare binecuvântare pentru noi. Și nu numai pentru noi, ci și pentru toți aceia cărora le vestim lucrările mărețe ale lui Dumnezeu.

Aici spune: „*Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească*”.

Cu toții ne dorim lucrul acesta, din toată inima noastră: „*după cum le dădea Duhul să vorbească*”. Pavel scrie corintenilor: „*întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești*” (1 Cor. 2:13). Și știm că toți cei ce au fost umpluți cu Duhul Sfânt au vestit lucrările mari ale lui Dumnezeu. Citiți prorocia, sau lauda și închinarea Mariei sau a lui Zaharia și veți vedea că așa a fost. De asemenea, Simeon și Ana, toți cei ce au fost umpluți cu Duhul Sfânt, nu au vorbit pe lângă Dumnezeu și pe lângă ceea ce a făcut El; ei au avut ceea ce s-a petrecut în vremea lor, în planul de mântuire, au pus acele lucruri pe sfeșnic, prin descoperirea și inspirația Duhului Sfânt.

La fel este și în zilele noastre. Duhul lui Dumnezeu va pune pe sfeșnic ceea ce contează acum, mai exact Cuvântul profetic, făgăduințele pentru timpul nostru.

Din predica *SEMNU*, cu siguranță cunoscută nouă tuturor, aș dori să citesc câteva lucruri, aici. Sper că nu se poticnește nimeni. Dacă sunt unii între noi care nu știu din ce predică citesc, este vorba despre o predică ținută de fratele Branham în 1963. Dumnezeu l-a folosit într-un mod deosebit, iar noi credem că el a fost un om trimis de Dumnezeu. Credem că lui i-a fost încredințat mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu și că în afara acestui mesaj nu mai poate și nu va mai veni un al doilea. De asemenea, nu va mai veni un alt mesager, un alt proroc, ci conform planului lui Dumnezeu, este scris că au

fost șapte Adunări și șapte îngeri, iar noi trăim în a șaptea epocă a Adunării, iar după aceasta nu mai urmează nimic. Acum vine desăvârșirea. Pentru aceasta Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu.

De asemenea, poate fi amintit aici și următorul lucru, înainte de a citi din predică: noi am avut, cel puțin, harul de a ține mesajul divin și de a-l lăsa așa cum ne-a fost dat. Noi n-am făcut din el un alt mesaj; n-am răstălmăcit nimic, ci am crezut ceea ce ne-a fost lăsat.

Aici, fratele Branham spune: „Suntem aici ca să auzim Cuvântul care vine la noi. Acest Cuvânt îl dorim, pentru că este singurul care înseamnă totul pentru noi - ceva ce ne rămâne și poate să ne ajute”.

Dumnezeu trimite Cuvântul Lui ca să ne ajute, ca să ne vindece, ca să ne corecteze și să ne îndrume, să ne dăruiască descoperire și învățătură, prin harul Său.

Ați auzit noțiunea „semnul”... De la bun început Dumnezeu a vorbit despre aceasta. Lui Noe i-a spus „acesta să fie semnul” – i-a vorbit despre curcubeu. Lui Moise i-a spus: „Ție îți vor fi date două semne”. Apoi, „sângele care să fie pus pe tocul ușii, să fie semnul”. De fiecare dată este vorba despre „semn”, până când Dumnezeu a zis, în prorocul Isaia 7:11: „*Cere un semn de la Domnul Dumnezeul tău; cere-l, fie în locurile de jos, fie în locurile de sus*”. Și după aceea El spune: „*Domnul însuși vă va da un semn*”.

Și, deodată a venit, un semn căruia oamenii i s-au împotrivit. Foarte scurt doresc să amintesc, ca noi să vedem ce este spus prin aceasta.

„Este scris în Exod 12:12-13: «*Sângele vă va sluji ca semn*». Mai întâi, ce este un semn? Este un cuvânt folosit în general printre vorbitorii limbii engleze, în special aici în America. Un semn este o

dovadă. Un bilet de călătorie este un semn și dovada că prețul pentru călătorie a fost plătit”.

Voi știți că fratele Branham a avut un dar deosebit ca, prin niște exemple practice, la subiect, să descopere lucruri mari.

El continuă spunând: „Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a adus o jertfă înlocuitoare pentru persoana pângărită. [...] Nimic altceva nu putea să aibă efectul cerut”.

Noi trebuie să înțelegem răscumpărarea. Răscumpărare nu înseamnă să venim la Dumnezeu și să spunem: „Nu am făcut nimic rău”, ci să ne vedem pierduți, să venim la Dumnezeu ca să primim ajutor și mântuire, cu o disperare profundă, nu doar de pe buze, ci din inimă, conform Cuvântului din Scriptură: „*Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!*” (Ps. 50:15). Pocăințele din secolul XX sunt fără dureri de naștere și fără agonia sufletului. Dar Dumnezeu poate să ne ajute și în acest punct. Dumnezeu ne va ajuta și ne va aduce în această stare, dacă va fi nevoie.

Citesc mai departe: „Nu era vorba doar de aducerea unei jertfe, ci despre identificarea închinătorului cu jertfa. Mai întâi el trebuia să-și pună mâinile peste jertfă, pentru a se identifica cu aceasta. Apoi a fost adus sângele și astfel el stătea sub sânge. Sângele trebuia să fie peste el, și acesta era semnul că el s-a identificat cu jertfa și s-a văzut vinovat și că o jertfă nevinovată a luat locul vinovatului”.

Cel care aducea jertfa s-a identificat cu aceasta. El știa: „Animalul acesta care ar mai fi putut trăi, trebuie să moară acum doar pentru că eu sunt vinovat”. O identificare totală între închinător și jertfă. O, de ne-ar putea fi descoperit, astăzi, prin Duhul și să mergem împreună cu Mielul de jertfă, în Duhul, pe dealul Golgotei și să ne identificăm cu El, precum Simon din Cirene care L-a ajutat pe Isus să care crucea; să mergem, astfel,

cu El până la acel loc, unde, apoi, să fi fost răstigniți împreună cu El.

Este scris mai departe: „Puteți să vedeți acum predestinarea? El era născut ca miel, El a crescut ca miel, El a murit ca miel - El era Mielul. De aceea, aceasta este singura natură spirituală care poate primi Cuvântul și pe Hristos. Ceilalți vor încerca să-L primească, dar cum puteți pune Duhul lui Dumnezeu pe natura unui lup?”

Aici trebuie să facem o scurtă pauză. Aici este vorba despre termenul „natură spirituală” (un anumit fel de duh – n.tr.). „Aceeși natură”. Dumnezeu face ca totul să rodească după soiul propriu. Cunoaștem lucrul acesta din relatarea despre creație, din Geneza. De ce i-a zis Isus lui Petru, de trei ori la rând: „*Paște mielușei Mei*”; „*Paște oițele Mele*”; „*Paște oile Mele!*”? De ce a spus El: „*Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi*”; „*Oile Mele ascultă glasul Meu*”? Să fim identificați cu El; El, Mielul lui Dumnezeu; noi, născuți din El, având în noi natura Mielului, aceeași natură a duhului, prin aceeași viață divină care a fost în El. Numai prin aceasta este garantată legătura. Orice altceva este o încercare sortită eșecului, de la bun început. Noi nu încercăm să fim de acord cu Dumnezeu, ci ne lăsăm aduși, de El, în concordanță cu Cuvântul Său și nu ne împotrivim.

De ceva vreme, am și eu oi. Sigur că, uneori, au și ele propria lor voință. Dar ce să vă spun? Nu am întâlnit, încă, niciodată, situația ca părul să li se ridice, de furie, așa cum o face lupul atât de ușor. Câți dintre voi ați văzut un lup? Lui i se ridică părul foarte repede și atunci este timpul să o iei la fugă. Dar, la oi, eu nu am văzut niciodată așa ceva; deși, berbecii împung, uneori. Dar să nu se supere nimeni pe ei, așa le este dat lor.

Să citim mai departe: „Eu mă întreb azi, dacă nu cumva, atunci când Dumnezeu ne conduce spre o viață de predare deplină în slujba Sa, duhul nostru se împotrivesc, câteodată”.

Bineînțeles, noi dorim ca Dumnezeu să se descopere, dar vrem ca totul să meargă cum dorim noi; așa nu va funcționa! Va fi nevoie de sacrificii, înainte ca această concordanță deplină și predare să aibă loc înaintea lui Dumnezeu. Eu nu mă exclud, este vorba de noi toți. În cele din urmă noi va trebui să ne aducem trupurile noastre pe altar, ca pe o jertfă vie, plăcută lui Dumnezeu și să spunem cu toată inima noastră, nu cu buzele noastre, ci cu toată inima: „Aici sunt, Doamne, fă cu mine tot ce dorești; făcă-se voia Ta precum în cer, așa și pe pământ”. Atunci am ajuns la țintă, dacă dorim din inima noastră, ceea ce am rostit cu gura. Atunci adunarea nu va mai avea limite din punct de vedere al împuternicirii și slujbei. Eu cred că noi cu toții suntem sută la sută convingși că Isus Hristos este același ieri, astăzi și în vecii vecilor.

Și mă uit acum la un frate iubit, care mi-a spus despre o suferință, iar eu am vorbit în necredință spunând că „noi, cu toții, îmbătrânim”. Am spus: „Iacov chiar a orbit”. Dar el a spus: „Nu pentru aceasta am venit! Noi am venit ca să fim vindecați de Dumnezeu”. Și atunci eu mi-am primit prima lecție, ieri seară.

Așa este cu noi toți. Noi, ca oameni, dorim să spunem: „Da, așa și așa”, dar Dumnezeu dorește ca noi să stăm pe temelia credinței și să ne încredem în Dumnezeu. Iar ce vine, vine! Făcă-se voia Lui! Nimeni nu-L va trage la răspundere.

Este scris mai departe: „Un miel este ascultător. Un miel este dezinteresat, altruist. El nu pretinde nici măcar ceea ce-i aparține lui. Voi puteți să-l legați și să-i tăiați lâna, el nu se va împotrivi, el jertfește tot ce are - așa este un miel. El predă totul, pe sine și tot ceea ce are. Așa este un creștin adevărat”.

Eu doar am citit-o și nu am spus nimic. Și ne putem întreba: „Oare, suntem și noi, astfel, dedicați Domnului, din toată inima, cu tot ce suntem și avem?” Citim aici că „un miel dă tot ce are, chiar și lâna”. Eu am văzut aceasta de multe ori. El nu deschide

gura. Îi este tăiată toată lâna și el nu spune absolut nimic, dă tot ce are. Aici este vorba despre noi, cei credincioși. Deseori cântăm: „Dorința mea aparține lui Dumnezeu, eu trăiesc doar pentru Isus”. Cum este cu fapta? Dumnezeu să ne dăruiască, mie și nouă tuturor, ca aceasta să se adeverească în viețile noastre.

Este scris mai departe: „Atunci se identifică mielul, sângele și persoana, jertfa și cel credincios”.

Aici avem acest pod, această unitate: Mielul lui Dumnezeu, sângele care a fost vărsat pentru noi și toți aceia care au fost răscumpărați prin acest sânge. O unire dumnezeiască a avut loc. Dumnezeu era în Hristos și ne-a împăcat cu El însuși, ca să locuiască în noi. Deci, dacă voia noastră este pusă în voia lui Dumnezeu, dacă Mielul lui Dumnezeu și sângele care a fost vărsat și persoana care recunoaște lucrul acesta, dacă aceștia devin una, atunci Dumnezeu se descoperă prin acești credincioși care s-au unit cu jertfa.

Și aceasta am spus-o, deja: că noi trebuie să ne pregătim să devenim o jertfă deplină pe altarul lui Dumnezeu. Dacă îmi amintesc bine, Isaac a fost chiar legat și pus pe altar, conștient că așa rămâne. Numai după aceea a intervenit Dumnezeu, din cer și a spus: „Avraame, Avraame, acum eu văd că tu ești pe deplin ascultător”. Dumnezeu l-a încercat până la sfârșit. Ferice de acela care trece prin toate încercările pe care i le dă Dumnezeu, până la sfârșit, până când Dumnezeu răspunde, care nu se oprește mai devreme, care nu fuge și nu spune: „O clipă, de aici încolo nu mai merge”. Acolo a fost chiar un tufiș – mă bucur că este scris în Biblie. „*Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș*” (Gen. 22:13).

Uneori, poate trebuie să trecem și noi printr-un tufiș, printr-un deșert și, deodată, când suntem de părere că „nu mai putem merge mai departe”, atunci Domnul ne deschide ochii și vedem

Mielul de jertfă, pe crucea de pe Golgota, suntem îmbărbătați din nou și vedem că „El a murit în locul meu, ca eu să pot trăi pentru El”. Acesta este harul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu”.

Citesc mai departe: „Voi sunteți identificați, în viața voastră, prin Jertfa voastră. Aceasta vă face ceea ce sunteți. Atunci, sângele era dovada identificării noastre. Sângele dovedea că închinătorul omorâse mielul și-l acceptase și a aplicat semnul pentru sine, de care el nu se rușina.”.

Ce exprimare minunată! Eu nu știu dacă noi putem să urmărim lucrul acesta, dar pentru mine este foarte important; și cred că pentru noi toți. Aici este vorba despre a o face sau a muri. Noi ne apropiem de sfârșit cu pași repezi; o vedem din tot ce se întâmplă în jurul nostru. Nu știm cât va mai dura, dar știm că timpul, cu siguranță, se apropie de sfârșit și putem să socotim - și nu doar că putem, ci trebuie să socotim - că revenirea Domnului este foarte aproape. De aceea și aceste exprimări serioase, pe care le găsim aici.

În seara aceasta, suntem noi, deja, pregătiți să fim la dispoziția Domnului, ca o jertfă totală? Dar El ne cunoaște inimile. El cercetează răunchii noștri, El știe dacă noi mai avem o ușă din dos prin care să mai scăpăm. Așa cum a spus fratele Branham în predica *Uși după ușă*, El dorește să deschidem toate ușile, nu doar pe cea de la intrare. Cei mai mulți deschid prima ușă a casei - probabil noi toți o facem - și, după aceea, ați auzit în predică: „Doamne rămâi aici, în hol... Noi avem nevoie de Tine, nu vrem să fim pierduți. Noi Te apreciem ca Mântuitorul nostru, dar acum rămâi aici. Ești în casă, dar este destul”. Iar pe celelalte uși este scris «accesul interzis».

Așa nu merge! Dumnezeu dorește să ne aibă total. Domnul S-a jertfit total și El dorește ca pe toți aceia care sunt ai Lui să-i aibă total.

Citesc mai departe: „Creștinismul adevărat trebuie să arate semnul în public, în viața publică, la birou, pe stradă, când vin greutăți, indiferent unde ar fi, în adunare sau altundeva”.

Încercările vin, dar acestea vin ca noi să trecem de ele, să perseverăm până când Dumnezeu ne conduce și lăsăm deciziile în seama Lui.

Citesc mai departe: „Sângele este semnul, iar semnul trebuie să fie aplicat. Dacă nu este aplicat, legământul nu ar fi valabil”.

Aici mă gândesc la Matei 26:28: *„Acesta este legământul nou, în sângele Meu”*. Noul testament, cu tot ce este scris în el, a intrat în vigoare pentru toți aceia ce vor deveni credincioși în acest timp al noului testament. Legământul a intrat în vigoare prin sângele Sfânt al Mielului lui Dumnezeu. Toate făgăduințele care ne-au fost date pot să fie împlinite, acum.

Citim mai departe: „Mielul a fost înjunghiat spre seară, iar sângele a fost aplicat spre seară. Ați înțeles? Abia spre seară a avut loc această lucrare. Noi trăim acum în timpul serii al acestei epoci. Acesta este timpul serii pentru Adunare. Acesta este timpul serii pentru mine, pentru mesajul meu. Eu mor, eu mă duc, eu mă mișc în timpul serii Evangheliei”.

„Doamne rămâi cu noi fiindcă a sosit seara”. Ne apropiem de miezul nopții și, așa cum citim și înțelegem aici, lucruri care nu au fost cerute în epocile trecute - fie în perioada Reformei sau în trezirile care au urmat - sunt cerute astăzi, de la noi. Căci „cui i s-a dat mult, i se va cere mult” și ceea ce nu a fost cerut nici chiar la începutul secolului, este cerut de la noi, astăzi. Ce nu a fost cerut în timpul mișcării pentecostale, este cerut de la noi, astăzi. Și trebuie să răspundem acestor cerințe divine, în ascultare. Nu putem merge pe căi proprii și după aceea să fim salvați. Astăzi trebuie să mergem pe această cale pe care a hotărât-o Dumnezeu

pentru chemarea afară și pentru desăvârșirea Adunării Mirese. Și nu tu sau eu stabilim această cale, ci este stabilită de Dumnezeu; tu trebuie doar să mergi pe ea. A fost chiar pregătită de Dumnezeu prin mesagerul pe care l-a trimis Domnul. Dar este nevoie de ascultare. Trebuie să înțelegem seriozitatea timpului, trebuie să știm, „aici este vorba despre totul; este vorba ca Dumnezeu să-Și dovedească Cuvântul Lui în mijlocul nostru!”

Eu am spus-o aici nu demult sau în Zürich: dacă noi credem că fratele Branham a fost un bărbat trimis de Dumnezeu, cu mesajul restituirii tuturor lucrurilor, așa cum este scris și cum a confirmat-o și Domnul nostru, atunci vedem foarte clar că el a avut o slujbă restituită sută la sută! El a avut o slujbă restituită sută la sută; a avut o slujbă împluternicită, apostolică și profetică. El nu a avut doar mesajul restituirii, ci a avut restituirea care stătea în spatele acestui mesaj.

Ce să avem noi, la sfârșit? Doar cuvinte, ca un mesaj despre care ne certăm și fiecare merge în altă direcție, dar nu în cea divină? Așa ceva nu se poate! Trebuie să vină ziua când mesajul, mesagerul, cei care cred mesajul și totul să fie de acord; lucrurile să se potrivească și să nu mai trebuiască să le potrivim, ci să se poată vedea: „Aici se potrivește. Aici este corect. Și pentru că este corect, Dumnezeu confirmă”.

Din acest motiv avem aceste adunări: ca să fim aduși în armonie cu Dumnezeu, în acord cu Cuvântul Său, nu cu o interpretare oarecare. Aceasta am recunoscut-o deja, demult. Cei care rătălmăcesc nu vor ajunge prea departe. Noi dorim ca Dumnezeu să poată înainta cu noi.

Citesc mai departe: „Dar în starea aceasta slăvită, în acest legământ, este o deosebire între sânge și viață. Semnul pentru cei credincioși acum, este Duhul Sfânt, nu așa cum a fost sângele, atunci, o compoziție chimică; ci este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”.

Atunci, Duhul lui Dumnezeu nu putea să cadă, încă, fiindcă legământul cel nou nu fusese încheiat. Sângele a fost semnul. Ei au putut să iasă liberi, au fost ocrotiți, nu li s-a întâmplat nimic. Dar acum, Duhul Sfânt vine peste ceata răscumpărată prin sânge, iar acesta este răspunsul lui Dumnezeu de care noi toți avem nevoie. Am spus și lucrul acesta, aici: în botezul cu apă, cel credincios dovedește că aparține lui Dumnezeu, că dorește să-L slujească și să-L urmeze pe Domnul; a auzit Cuvântul, a spus „da” și răspunde, prin ascultare, chemării lui Dumnezeu, fiind botezat. Dar în botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu răspunde credinciosului că l-a primit.

Citesc mai departe: „Noi trăim în umbre, iar mânia Lui este pe cale să lovească. Dumnezeu cere dovada că ați primit personal semnul Său, pe Duhul Sfânt. Este singurul mod și singurul semn pentru ca Dumnezeu să treacă ocrotitor pe lângă voi, pentru că este cu adevărat viața lui Isus Hristos, care s-a întors în cei credincioși”.

Amin! Amin! Despre aceasta am vorbit noi, deja, recent, pe scurt, fără să fi citit aceste pasaje. Viața este în sânge și în momentul când sângele a fost vărsat, viața dumnezeiască a fost eliberată și, în ziua Cincizecimii, s-a coborât peste mulțimea răscumpărată prin sânge, astfel ca Dumnezeu să nu fie doar între noi și printre noi, ci să poată locui în noi. Așa cum a fost Dumnezeu în Hristos, Hristos este în Adunare.

Dumnezeu cere semnul. Noi am auzit-o: dacă cineva are un bilet, atunci este dovada că a plătit prețul pentru călătorie. De ce avem nevoie pentru călătoria noastră în cer? Și o spun acum cu toată seriozitatea: noi, cu toții, dorim să fim răpiți. Răpirea este ținta noastră! Dacă nu atingem această țintă, cine vrea să-și închipuie dezamăgirea? Dezamăgirea nu va fi la cei necredincioși; ei nu așteaptă nicio răpire. Cine va fi dezamăgit? Doar aceia a căror nădejde va rămânea neîmplinită. Poate fi

dezamăgit numai acela care a purtat dorința aceasta în inima lui, fără să fi întrunit condițiile, în toate detaliile.

Dumnezeu are niște condiții pentru toate lucrurile. Și noi am învățat, deja, să deosebim între ungerea cu Duhul Sfânt și pecetea Duhului, că noi am devenit o proprietate a lui Dumnezeu și nimic nu se va schimba, indiferent ce va veni. Noi suntem proprietatea lui Dumnezeu, cum citim în Romani 8:38-39 „*nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru*”. Și această dragoste a lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Deci, ce ne poate despartă de această dragoste a lui Dumnezeu, dacă aceasta este în inimile noastre? Atunci trebuie să mă despart eu însumi și eu nu am niciun motiv s-o fac. Nu!

Dumnezeu ne-a dăruit Cuvântul Său; și nu doar Cuvântul. El ne-a dat mai mult. Ne-a dăruit tot ce ne-a promis în Cuvântul Său. Și avem și această predică a fratelui Branham: „A fi în posesia tuturor lucrurilor” - chiar și a porților vrăjmașului. Ce era? Credința în Cel înviat! Cuvântul acesta dătător de viață, puterea dătătoare de viață în cei credincioși, L-a determinat pe Dumnezeul cel viu să umble și să lucreze în mijlocul lor. Iar la sfârșitul zilelor trebuie să se întâmple același lucru! Trebuie să luăm lucrul acesta în serios și să-L credem pe Dumnezeu din inimă, să punem la o parte toată frica, dar să avem un respect profund, încrezându-ne și crezându-L pe Dumnezeu, permițând să fim aduși în concordanță cu El, astfel încât după cum este scris aici: „căci este cu adevărat viața lui Isus Hristos în cei credincioși”.

Că Dumnezeu era în Hristos, aceasta o știm cu toții. Și că El a putut să spună, cu adevărat: „*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*” - aceasta o știm cu toții. Dar, apoi, în Ioan 17:23 este scris: „*Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una*”. Această unitate dumnezeiască așa cum în Hristos, fiecare Cuvânt care s-a referit la El, s-a împlinit cu El și în El, tot așa fiecare Cuvânt dat Adunării Mirese trebuie să se împlinească în ea, prin ea și cu ea, spre slava lui Dumnezeu. Căci Scriptura nu poate fi desființată. Mireasa și Mirele își aparțin și formează o unitate.

Domnul desăvârșește în zilele acestea lucrarea Sa. Dumnezeu va trece ocrotitor pe lângă voi, fiindcă este cu adevărat viața lui Isus Hristos în cei credincioși. Cum ar putea Dumnezeu să mai dorească ceva de la mine, dacă eu port viața lui Isus Hristos, dacă eu am recunoscut că Fiul lui Dumnezeu a luat locul meu, pe cruce, că a luat asupra Lui pedeapsa mea, că El a suferit pentru mine, că El a murit în locul meu? Atunci eu, prin harul Său, pot să trăiesc; eu, prin harul Său, sunt achitat! Și eu cred că noi, cu toții, suntem achitați! De aceea putem crede că și restul se va împlini în noi și cu noi.

Citesc mai departe: „În același fel trebuie să fie cu fiecare credincios, în prezent: umplut cu Duhul Sfânt, un semn pentru sângele vărsat al Mielului, că viața care era în El s-a întors și este pecetluită, în mod public, în cel credincios”.

Am auzit bine? Am trăit-o? Dorim să o trăim? Este o dorință în inimile noastre? Avem o dorință profundă pentru aceasta și spunem: „Doamne, eu am auzit Cuvântul Tău, doresc să trăiesc tot ce ai spus Tu”?

Eu v-am spus-o aici sau în Zürich: în acest timp avem de-a face cu multe lucruri. Și nu o spun spre amuzament, căci timpul este prea serios, dar când eram acolo, în Statele Unite și am vrut

să intru în avion, am ajuns la locul meu și stewardesa m-a întrebat: „Sunteți născut din nou?” Și puteți să vă închipuiți, ea era fardată pe toată fața. Eu nu judec pe cineva, fiecare vrea să arate frumos, dar ea fardase tot ce se putea farda. Și ea mă întreba pe mine dacă sunt născut din nou. Nu știu ce mi s-a întâmplat, dar m-am uitat la ea și vă puteți închipui că am ținut pe loc câțiva pasageri acolo și am spus: „Da, prin harul lui Dumnezeu, eu sunt născut din nou. Dar dumneavoastră?” După aceea am discutat la modul serios. „Care este situația dumneavoastră?”

Nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt, sfințirea, sunt astăzi doar niște noțiuni; dar trăirea respectivă nu este acolo. Sunt doar niște cuvinte evlavioase, care au devenit un slogan. Ea chiar a zis: „Nu știu ce este, dar se spune că jumătate din America este născută din nou”. M-am gândit: „Acum, cel puțin ai spus adevărul, căci nu știi ce înseamnă, dar cu siguranță că jumătate din America nu este născută din nou”.

Haideți să ne întoarcem la acest text foarte serios. „În același mod trebuie să fie, astăzi, cu fiecare credincios: să fie umplut cu Duhul Sfânt”.

Câți doresc, cu adevărat, să fie plini cu Duhul Sfânt, să fie călăuziți de Duhul Sfânt și să fie folosiți de Duhul Sfânt, să fie inspirați de Duhul Sfânt, să fie pătrunși de Duhul Sfânt? Câți o doresc? Amin! Este timpul pentru aceasta, vă spun! Dumnezeu nu ne va dăruia nimic până când dorința noastră nu va fi atât de fierbinte încât noi să nu mai putem aștepta. Atunci Dumnezeu va dăruia. Din plinătatea Sa și prin harul Său, El va dăruia.

Citesc mai departe: „Viața care era în El s-a întors și a fost pecetluită în cel credincios. Oricine va trece pe lângă voi, care vă vorbește sau colaborează cu voi va vedea că sângele a fost aplicat. Semnul vieții care era în sânge, este peste voi. Voi sunteți în siguranță când vine mânia Lui. Nu cuvintele sunt dovada, ci viața, viața

dumnezeiască în noi este dovada, semnul că Hristos locuiește în inimile noastre”.

„Adunarea din timpul acesta, care a primit semnul botezului cu Duhul Sfânt, este spălată în sânge și Duhul Sfânt este peste ea”.

Eu nu știu cum citim noi predicile. Este nevoie de un efort considerabil ca să fie traduse, corectate, tipărite. Eu sper ca noi toți să citim aceste predici. Dar să nu citim doar ce dorim să auzim, ci să citim ca să auzim ce spune Duhul adunărilor, să-L auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne din predici. Există mulți care găsesc, în Scriptură, exact versetele pe care le caută; dar nu găsesc acele versete care i-ar putea ajuta pe ei.

Să citim mai departe: „Acum este timpul semnelui. Fiecare casă trebuie să fie sub ocrotirea semnelui. Fiecare casă a lui Dumnezeu trebuie să fie ocrotită prin semn. Toți cei din interior sunt ocrotiți de semn. Casa lui Dumnezeu este trupul lui Isus Hristos. Printr-un singur Duh suntem botezați, cu toții, în acest semn și am devenit o parte a acestuia. Dumnezeu a spus: «Când voi vedea semnul acesta, voi trece pe lângă voi»”.

Am putea să citim în Evrei 3:5-6: „...*Moise, el a fost «credincios în toată casa lui Dumnezeu» ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi...*”. Putem să citim în 1 Timotei 3:15: „...*să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui Viu, stâlpul și temeliala adevărului*”. Dumnezeu are o casă, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul, pe pământ, un trup prin care să lucreze și acesta suntem noi. Dar El dorește să locuiască în noi și în această casă El să aibă posibilitatea să facă tot ce dorește.

„Sub acest semn voi sunteți ocrotiți. Toți aceia care sunt înăuntrul sunt ocrotiți”.

Dragii mei, trupul lui Hristos, toate mădulele care fac parte din trupul lui Isus Hristos, au fost deja judecate, pe Golgota. Când Isus Hristos a luat asupra Lui judecata noastră, El a făcut-o în mod reprezentativ, pentru noi. De aceea, cine crede, nu va mai fi judecat, ci a trecut din moarte la viață! Noi nu suntem rânduiți pentru judecată, ci ca să moștenim mântuirea. Există destule versete și le putem crede din toată inima. Dar și mai mult, noi dorim să le și trăim. Acum vin zilele trăirii, acum vin zilele în care Dumnezeu dorește să se descopere.

O spun cu o inimă recunoscătoare: nu există niciun evanghelist care ar aduce, astăzi, un mesaj al lui Dumnezeu. Ei toți au trecut pe lângă ce a făcut Dumnezeu. Ei au folosit doar acea parte care era pentru ei un avantaj, apoi au mers mai departe pe căile lor, fără să înțeleagă pe ce cale merge Dumnezeu cu Adunarea Sa. Așadar, când va fi o chemare afară, atunci aceasta va veni doar prin mesajul dat de Dumnezeu, care vine din Cuvântul lui Dumnezeu, descoperit prin Duhul. Sau cum o vedeți voi? Cine să facă chemarea afară? Cine a spus, din cer: „*Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei*”? Noi putem să purtăm mesajul, dar Cine-l face pe om să creadă, Cine cheamă afară, Cine conduce la pocăință? Duhul lui Dumnezeu este Acela care lucrează totul în toți. Noi suntem doar aceia care observăm ce face Dumnezeu.

Și eu cred că va avea loc o răpire. Eu cred că va fi o Mireasă fără pete și fără zbârcituri. Eu cred că trebuie să fie o chemare afară și o pregătire, o desăvârșire și astfel se va întâmpla. Și cred că noi trăim în acest timp! Fratele Branham spune: „În timpul lui Luther a fost accentuat cutare și în timpul lui Wesley cutare”. Dar oare pe ce se pune accentul în timpul nostru? Astăzi totul este cuprins, ca noi să-L trăim pe deplin pe Dumnezeu, ca la început.

Citesc mai departe: „Acum chiar Duhul este semnul. Duhul Sfânt în sine este semnul, nu sângele. Sângele a fost vărsat pe Golgota, aceasta este adevărat, dar vedeți, în celula de sânge era viața”.

Laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu! Ieri am vorbit cu frații francezi despre noțiunea aceasta, „singurul zămislit” - Isus Hristos, singurul Fiu zămislit al lui Dumnezeu. Acolo nu a fost adăugat nimic din altă parte, ci Dumnezeu Însuși a făcut tot ce a ținut de zămislire și naștere. El a făcut totul! Singurul zămislit, totul era de natură dumnezeiască, sută la sută. Acolo nu era nimic asupra căruia diavolul să fi putut avea vreun drept. Singurul Fiu zămislit al lui Dumnezeu! Prin acest sânge sfânt care a pulsat în venele Lui, noi am fost răscumpărați. Așa este scris în Fapte 20:28: *„Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Adunarea Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”*. Pe crucea de pe Golgota a fost vărsat sânge divin, spre a face o lucrare de răscumpărare dumnezeiască, aici pe pământ, pentru noi. O putem crede din toată inima! Dacă o putem crede, atunci putem să fim și bucuroși că Domnul cerului S-a dezbrăcat de dumnezeirea Lui și a devenit om, a fost găsit în felul unui om, ca să ne readucă în poziția dumnezeiască, de fii. Mai suntem noi recunoscători? Recunoștința trebuie să se ridice iarăși din noi.

Este scris aici: „Slujba Miresei și slujba lui Hristos este aceeași. Atunci, Domnul nostru a zis: «dacă nu vreți să Mă credeți pe Mine, atunci credeți lucrările pe care Tatăl, care locuiește în Mine, Și le face”.

Trebuie să vină ceasul când să putem spune: „Dacă nu ne credeți pe noi, atunci credeți-L pe Dumnezeu, care-Și face lucrările Sale aici, pe Hristos în noi, nădejdea slavei; dar și puterea învierii!”

Acum vine și mai mult: „O, frate, ceasul în care să fie arătat semnul s-a apropiat mult. Noi putem să-l vedem, noi știm că suntem

aproape de sfârșit, căci au fost tot felul de mesaje care să arate semne și minuni”.

„Ceasul în care semnul acela să fie arătat, este foarte aproape”. Mulți ani mai târziu, ce să spunem noi, astăzi? Putem să spunem că suntem și mai aproape. „Ceasul în care semnul acela să fie arătat, este foarte aproape”. Cum să fim noi, cu toții? Cu tot ce suntem și avem, să fim dedicați lui Dumnezeu, să stăm la dispoziția lui Dumnezeu, astfel încât El să-Și continue lucrarea Lui și apoi s-o încheie.

Este scris mai departe aici: „Aici ne întoarcem la ceea ce trebuie să facă Adunarea. Semnul trebuie să devină vizibil. «Când voi vedea sângele voi trece pe lângă voi». Nimic altceva nu va funcționa, trebuie să fie sângele. Acum, Duhul Sfânt este semnul nostru de la Dumnezeu”.

Poate, scurt, încă o observație. Recent, am spus aici: în acest punct și în acest domeniu să nu ne uităm la eșecurile noastre sau la eșecurile altora. Vedeti cum este: câți au laudat sângele Mielului, fără să trăiască întotdeauna precum cei răscumpărați? Ei n-au reușit întotdeauna să umble cu Dumnezeu, cum ar fi dorit. Câți dintre cei care au primit Duhul Sfânt, n-au rămas în El și, fie au devenit neascultători, fie s-au întâmplat alte lucruri. Să ne uităm la lucrurile acestea? Atunci nu-L vom putea trăi pe Dumnezeu, niciodată! Noi trebuie să privim la Domnul, nu să ne uităm unul la celălalt, nu să ne uităm la noi înșine, ci la Domnul. Și dacă Dumnezeu ne dăruiește mai mult har decât lor, atunci este harul că noi învățăm din greșelile noastre și din greșelile altora, ca să nu le facem din nou. Atunci s-a meritat, probabil, și lucrul acesta. Dar niciodată să nu ne uităm înapoi și să ne pierdem vremea cu aceasta, ci cel mult să învățăm din aceste lucruri.

Dacă Mica ar fi zis: „Acești patru sute au prorocit cu putere. Ce să mai fac și eu, singur?” Dar el nu a șovăit. El s-a gândit: „Ce

este pe dos, este pe dos; dar ce este corect, este corect”. Și au fost acolo niște trimiși la el, care au spus: „Spune și tu tot ce au spus și ceilalți”. Atunci peste buzele lui au venit minunatele cuvinte: „Doar ceea ce îmi va spune Dumnezeu meu, o voi rosti”. El nu a pierdut timp cu ceea ce s-a întâmplat înainte, acolo. El a prezentat ce a fost spus, planificat și descoperit de Dumnezeu. Nu trebuie să facem și noi la fel? Putea fratele Branham să petreacă timpul cu sutele de evangheliști din jurul lui, care doar au îngreunat lucrarea, care doar au abătut oamenii de la lucrarea lui Dumnezeu? Cum este astăzi? Astăzi sunt multe împărății în Împărăția lui Dumnezeu și fiecare merge pe calea proprie. Ce să facem noi? Pot eu să mă opresc, doar fiindcă alții merg fără a fi chemați? Aceasta ar fi cea mai mare capcană a diavolului. Bineînțeles, eu spun câteodată: „Nu mai pot, Doamne”. Mai spun, de multe ori: „Nu mai vreau, Doamne”, dar dacă mă uit în calendar, niciun sfârșit de săptămână nu este liber, tot anul: călătorii și călătorii. Și chiar dacă spun: „Doamne, nu mai pot”, totuși, eu continui cu ajutorul lui Dumnezeu. Sunt convins că, dacă într-o bună zi, mă vor arunca în mare, ca pe Iona, și atunci voi ieși la mal. Astfel se întâmplă cu toți aceia care au fost chemați de Dumnezeu, cu adevărat. Nu poți fugi de o însărcinare divină. Eu, probabil, m-aș fi bucurat dacă aș fi murit, atunci, în trecut. Ar fi fost o binecuvântare pentru mine.

Citesc mai departe: „Atunci când s-a întâmplat aceasta, a venit semnul peste ei, ei au fost identificați prin semnele și lucrările Duhul Sfânt. Ei vorbeau în limbi, proceau și-L proslăveau pe Dumnezeu. Ei au fost identificați cu jertfa lor. Duhul Sfânt este confirmarea noastră. El ne confirmă ca creștini! Amin! Nu ca o denotație! Duhul Sfânt confirmă apartenența noastră la Hristos”.

Acum am o întrebare. Eu sunt foarte relaxat, fie că o credeți sau nu. M-am întors puțin obosit din călătoria din Africa, dar sunt total relaxat. Eu știu că lucrarea lui Dumnezeu nu este în mâinile

unui om. Lucrarea lui Dumnezeu este în mâna Lui, El a început-o și El o va desăvârși și aceasta cu o putere și slavă mare. Cele mai potrivite vase pentru El, sunt vasele cele mai slabe. Pe acelea le poate folosi cel mai bine. Totuși am o întrebare. Noi suntem între noi, îmi scot ochelarii căci vreau să vă văd foarte bine: cui îi este frică să vorbească în alte limbi? Cine are un simțământ ascuns, uneori, sau l-aș numi înfricoșător când aude că cineva ar putea vorbi în alte limbi? Cine dintre voi se teme de lucrul acesta? Vă rog, nu ridicați mâna. Eu mă tem că prea multe mâini se ridică. Un lucru doresc să vă spun: trebuie să vă rugați atât timp până când această frică este luată din voi. Frica aceasta că primești ceva rău de la Dumnezeu trebuie să fie îndepărtată de la toți credincioșii.

Am destule versete pentru aceasta. „...dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13). El spune: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Mat. 7:9-11). Această frică trebuie luată de la noi, trebuie s-o aducem sub cruce. Căci din această teamă că poate să vină ceva greșit, atunci chiar vine ceva greșit, fie că o înțelegeți sau nu. Iov a spus: „De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!” (Iov 3:25). Atâția oameni se tem că vine peste ei ceva rău și răul vine peste ei. Și ce să vă spun, în cazul multor oameni, dacă ei nu sunt liberi pe deplin și dușmanul mai are încă un drept în viețile lor, atunci chiar se strecoară ceva rău. Dar înainte ca noi să ne rugăm pentru botezul Duhului, trebuie să credem într-o răscumpărare deplină, în iertare și harul lui Dumnezeu și trebuie să credem că diavolul și-a pierdut toate drepturile în noi, că toate puterile Satanei sunt distruse și că Domnul a zdrobit capul

șarpelui și a înviat, ca Biruitor, în a treia zi. El spune: „*Eu trăiesc și voi veți trăi.*”.

Dacă noi putem să credem în acest mod și nu mai avem niciun fel de frică... Și vă spun, această frică vine peste toți aceia care cer botezul cu Duhul Sfânt, dar ei trebuie s-o învingă. Nu exista niciun om care să fi trăit botezul Duhului și căruia dușmanul să nu-i spună: „Ai grijă, acest lucru nu merge bine”. El vine cu tot felul de gânduri, doar ca să ne împiedice să-L credem și să-L trăim pe Dumnezeu. Când dușmanul vine cu astfel de gânduri, noi trebuie să-l biruim cu Cuvântul lui Dumnezeu și să spunem: „Satano, înapoia mea! Domnul meu nu îmi va da un șarpe sau o piatră, El îmi va da pâine și pește”. Dumnezeu nu va da nimic rău.

Eu o spun încă o dată: mai întâi, trebuie să aducem această frică sub cruce. „*În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica*” (1 Ioan 4:18). Dacă noi toți, într-un mod deschis înaintea lui Dumnezeu, mărturisim lui Hristos că am fost iertați de El, că am fost răscumparați de El și că Satana și-a pierdut toată puterea în noi... Există niște oameni care rostesc lucrul acesta și spun: „Satano, tu nu ai niciun drept în viața mea! Isus Hristos m-a răscumplat, timpul tău a trecut, eu am devenit o proprietate a lui Isus Hristos!” Trebuie să mărturisești cu buzele tale ceea ce crezi în inima ta! Atunci vine lumină, claritate; vine și încredere și, deodată, suntem mutați într-o atmosferă liberă de aceste gânduri chinuitoare, liberă de această necredință și de tot felul de gânduri amestecate. Deodată, ne putem ridica deasupra acestei lupte, care trebuie să aibă loc, mai întâi. Aceasta are loc în rugăciune, în dedicare, în consacrare față de Domnul nostru. În acel moment când ajungem la acest punct, departe de acest câmp de luptă, departe de acest conflict care are loc în fiecare, când ai fost scos din acesta, deodată se întâmplă. Atunci ești în locuri cerești. O simți, literal, ca și când te scufunzi și, deodată, simți

cum te ridică o putere. Atunci putem să spunem: „*Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu*” (Luca 1:46, 47).

Trebuie să ajungem la punctul în care să fim scoși din acest conflict. Și vă spun de ce. La fel cum este cu mesajul, cu toate predicile. Cine nu a avut niciun fel de conflict? Dușmanul a venit și a zis: „Oare este așa sau nu este? Este corect? Oare are dreptate acest bărbat și toți ceilalți să fie pe dos? Așa ceva nu s-a mai predicat niciodată!” Nu vă cunoașteți argumentele proprii, cu care a trebuit să aveți de-a face? La fel este și în cazul unei trăiri cu Dumnezeu. Acolo vin alte argumente, dar vin! Trebuie să străpungem, într-o zi, până la acest punct al siguranței credinței. Cine ar mai putea să vină azi și să zică: „Frate Frank, crezi tu că tot ce a predicat fratele Branham este corect?” Eu i-aș spune diavolului în față că este adevărat și, de asemenea, tuturor oamenilor. De ce? De la mine? Nu, ci din absolutul Cuvântului lui Dumnezeu. În Cuvântul lui Dumnezeu este siguranță; nu este „da și nu”, ci este „da și amin”. Dacă noi am înțeles lucrul acesta, atunci este la fel și cu toate trăirile cu Dumnezeu. Abia în acel moment când suntem de acord, în interiorul nostru, cu Dumnezeu și am recunoscut că „aceasta vine de la Dumnezeu”, chiar dacă, încă, nu ne-a fost clarificat totul, dar când ne punem de partea lui Dumnezeu, în credință, în acel moment a început! Atunci a venit claritate după claritate și adevăr după adevăr.

Haideți să-L rugăm pe Dumnezeul și Tatăl nostru, fierbinte, să ne scoată din acest câmp de luptă, din această confruntare care are loc în gândurile noastre, să ne ridice și să ne pună pe un teren mai înalt și, deodată, vom simți că se întâmplă ceva în jurul nostru și în noi. Eu cred că Isus Hristos încă mai este Același, astăzi. Eu cred că El botează astăzi cu Duhul Sfânt și cu foc, eu cred că noi suntem readuși la început și aceasta aparține de aici și tot ce ne va mai dăruia Dumnezeu la sfârșit, prin ploaia târzie și așa mai

departe. Și pe aceasta o acceptăm. De fapt, noi acceptăm tot ceea ce ne dăruiește Dumnezeu.

Am înțeles noi lucrul acesta? Suntem răscumpărați, sângele dumnezeiesc a curs pentru noi, viața dumnezeiască a fost eliberată, Duhul lui Dumnezeu, viața lui Dumnezeu, natura lui Isus Hristos este acum în cei credincioși, în mulțimea răscumpărată prin sângele Lui. „*În El era viața și viața era lumina oamenilor*”. Acum viața Lui este în noi.

O soră scumpă mi-a povestit că atunci când era tânără, repeta într-una acest verset: „*Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig*” (Fil. 1:21); și asta la vârsta de 14 ani. Ea a zis: „Hristos este viața mea, asta înțeleg. Dar care să fie câștigul în moarte? La 14 ani, cum să fie un câștig să mori?”

Astăzi noi o știm. „...*a trăi este Hristos și a muri este un câștig*” Noi am murit cu Hristos, suntem răstigniți și înmormântați cu El, am înviat, cu El, într-o viață nouă și ședem în locurile cerești, cu El. Așa este scris și așa o credem de azi înainte și așa o și așteptăm. Dacă noi credem, atunci trebuie să o și așteptăm. Dacă credința are viață în ea, atunci credinciosul trebuie să se aștepte că se va și împlini ceea ce a spus Dumnezeu. Un om care vine la Dumnezeu și dorește mântuire, trebuie să creadă că a fost mântuit când a murit Hristos pe Golgota! Fără credință, este cu neputință să fie plăcut lui Dumnezeu, nu poate să se apropie de Dumnezeu.

Astăzi dorim să-L credem pe Dumnezeu din toată inima. Și să nu fie în mijlocul nostru nimeni care să mai ducă această luptă și să spună: „Nu știi dacă toate astea sunt corecte”.

Scumpă inimă, permite să-ți spun lucrul acesta: tot ce este biblic și ce au trăit și frații și surorile noastre de la început, este corect și pentru noi, în zilele noastre. Este așa sau nu? Așa este!

Amin! Amin-ul a fost foarte slab. Dumnezeu dorește un „amin” puternic. Amin! Pentru că sunt oameni care au probleme mari; unii spun: „Timpurile acestea au trecut; acesta a fost timpul trezirii penticostale”. Nu este permis să lipsească vreo veriga din tot lanțul! Neprihănirea, sfințirea, botezul Duhului, apoi desăvârșirea! Nu poți să excluzi un lucru și, apoi, să faci o săritură în sus. Săritura nu va fi în sus, ci în jos.

Haideți să credem așa cum spune Scriptura. Vom pierde ceva dacă Îi dăm dreptate lui Dumnezeu, dacă credem așa cum zice Scriptura, dacă așteptăm lucrarea supranaturală a Duhului? Ne va face vreun rău? Nu, ci vom fi ajutați, nu va fi nicio pagubă și, împreună, Îl vom sluji pe Dumnezeu, vom fi bucuroși în Domnul, Îi vom aduce slavă și, apoi, și alții o vor vedea și se vor bucura împreună cu noi.

Cine poate să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru aceasta? Aceasta este Evanghelia, vestea bună, este învățătura apostolilor! Și noi suntem readuși acolo. Dumnezeu să ne dăruiască semnul Lui, pecetea Lui, pecetea Duhului Sfânt, astfel încât viața dumnezeiască să se întoarcă în mulțimea răscumpărată prin sânge.

Mulțumiri Dumnezeului nostru pentru aceasta. Aceasta este „da și amin”. Noi credem într-o lucrare de răscumpărare încheiată. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da și amin” prin Isus Hristos Domnul nostru. Amin! Amin!

Să ne ridicăm și să-I aducem, împreună, slavă Domnului.

Răscumpărătorul meu, Îți mulțumesc din toată inima mea pentru Cuvântul Tău scump și sfânt. Îți mulțumesc pentru predicile sub ungeri, ale robului și prorocului Tău, pe care l-ai trimis în zilele noastre, ca să întoarcă inimile noastre la părinți, ca să lucreze în poporul lui Dumnezeu o întoarcere de la părerile

proprii, de la căile proprii, de la închipuirile proprii, înapoi la Dumnezeu, la Cuvântul Său.

Doamne, iată-ne aici, în seara aceasta, pune capăt luptei, dă-ne biruința de pe Golgota. Te laudăm și ne închinăm Ție.

Satană, ți-ai pierdut dreptul! Noi suntem mulțimea răscumpărată prin sânge. Aleluia! Laudă, slavă, cinste și închinare Dumnezeului celui viu. Aleluia!

Toți cei ce cred, să spună „aleluia!” Laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu!

Doamne, adu-ne la punctul în care să putem crede cum zice Scriptura, să vedem ce a fost făgăduit în Scriptură, cum totul se împlinește conform Cuvântului Tău, conform făgăduințelor Tale. Dumnezeul meu, ai milă de mine, de noi și ajută-ne să ieșim biruitori.

Ție, Dumnezeu cel viu, să-Ți fie aduse lauda și slava. Doamne, mulțumesc pentru sângele vărsat, pentru răscumpărare, pentru iertare, pentru mântuire, pentru har, pentru viața veșnică.

Credinciosule Dumnezeu, dă-ne răspunsul și confirmarea că suntem turma Ta răscumpărată prin sânge, că Tu restitui și aduci înapoi. Îndepărtează toată necredința, toată frica, fiecare îndoială, transferă-ne într-o atmosferă sfântă, de credință, pentru slava Numelui Tău. Noi ne adresăm Ție, Cel înviat. Fă lucrări mari, prin harul Tău, Doamne, în aceste zile. Fie ca începutul să aibă loc astăzi! Amin!